

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **L. K.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Sochorcem, advokátem se sídlem v Uherském Hradišti, V Teničkách 614, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2011, č.j. KUOK 90212/2011, ve věci pokuty za správní delikt,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 19.8.2011, č.j. KUOK 90212/2011, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.800 Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňka Sochorce, advokáta se sídlem v Uherském Hradišti, V Teničkách 614.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2011 č.j. KUOK 90212/2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 30.6.2011 č.j. MMPr/094976/2011/ZP/ČA, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč za porušení povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 obecně závazné vyhlášky Statutárního města Přerova č. 2/2010 (dále jen OZV).

V podané žalobě žalobce namítl, že mu nebyla prokazatelně známa OZV, o kterou se uložená pokuta opírá. Zjišťoval, zda je o této vyhlášce něco známo pobočce firmy Českomoravský štěrk a.s. v Tovačově I – Město, když nic takového nebylo vyvěšeno na informacích či v kanceláři pobočky, kde se vyřizují doklady o nákladu. Žalobce proto navrhoval provést důkaz výsledkem zaměstnanců firmy, v níž štěrk nakládal, čemuž však nebylo ze strany žalovaného vyhověno. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, že porušil povinnosti stanovené OZV, neboť štěrk, který převážel, byl mokrý a už tím byl zabezpečen proti úletu či úsypu, neboť byl těžký. Těmito argumenty se správní orgány nijak nezabývaly. Žalobce dále namítl, že OZV je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky i s jednotlivými zákony, zejména pak zákonem č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v platném znění (dále jen zákon č. 361/2000 Sb.), když obec nemůže svou obecně závaznou vyhláškou stanovit povinnosti, které jsou upraveny předpisy vyšší právní síly, aniž by k takovému vydání byla výslovně zmocněna. Žalobce dále poukázal na samostatnou

působnost obce vymezenou v ust. § 35 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v platném znění (dále jen zákon o obcích) a vyjádřil přesvědčení, že město Přerov překročilo meze své pravomoci vydáním předmětné OZV. Povinnosti uložené v čl. 2 písm. a) a b) a povinnosti uložené v čl. 3 OZV jsou v kolizi s úpravou § 52 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní body se shodují s odůvodněním podaného odvolání, s nímž se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že předmětem rozhodování správních orgánů I. a II. stupně nebylo posuzování zákonnosti vyhlášky, což jim nepřísluší, ale správního řízení, jehož předmětem bylo posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt, jehož skutková podstata je uvedena v § 58 odst. 4 zákona o obcích. Předmětná OZV byla vydána jako reakce na dlouhodobě zhoršenou imisní situaci na území města Přerova a byla také řádně zveřejněna. Návrhem OZV se ještě před její účinností (od 1.1.2011) zabývalo ministerstvo vnitra, které vypracovalo právní rozbor této OZV. Dospělo přitom k závěru, že OZV je v souladu se zákonem. Jedná se o právní předpis, který je všeobecně závazný pro všechny adresáty právní povinnosti, jimiž jsou všichni provozovatelé vozidel účastníků se provozu na pozemních komunikacích podle zákona č. 361/2000 Sb. při přepravě sypkých nebo obdobných materiálů na území Statutárního města Přerova. Zdůraznil, že jelikož je OZV platná a účinná, je nezbytné podle ní postupovat. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správním orgánem I. stupně bylo dne 23.5.2011 vydáno oznámení o zahájení správního řízení – uložení pokuty podle § 58 odst. 4 zákona o obcích pro porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce, a to ust. čl. 3 OZV č. 2/2010. Podnětem k tomuto postupu bylo oznámení policie o provedení silniční kontroly, z něhož vyplývá, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla převážel materiál „štěrk“ v Přerově na ulici Tovačovská a nákladové prostory tohoto motorového vozidla ani přípojného vozidla nebyly uzavřeny ani vybaveny žádným zařízením, které by zabezpečovalo náklad proti úletům a úsypům přepravovaného materiálu. Žalobce v podání ze dne 7.6.2011 vyjádřil nesouhlas s návrhem na uložení pokuty a navrhl provedení důkazů výsledkem zaměstnanců firmy, kde štěrk nakládal, tj. Českomoravský štěrk a.s., pobočka Tovačov I – Město. Rozhodnutím ze dne 30.6.2011 č.j.

MMPř/070380/2011/ZP/ČA byla žalobci uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč za spáchání deliktu podle ust. § 58 odst. 4 zákona o obcích, jehož se dopustil porušením povinnosti stanovené čl. 3 odst. 1 OZV. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které je svým obsahem shodné s následně podanou správní žalobou. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Spolu se správním spisem předložil žalovaný také právní rozbor předmětné OZV vypracovaný ministerstvem vnitra dne 14.12.2010.

Dle ust. čl. 3 odst. 1 a 2 OZV provozovatel vozidla je při přepravě po pozemních komunikacích v obci povinen přepravovat sypký nebo obdobný materiál v uzavřeném nákladovém prostoru nebo jiným vhodným způsobem bránit úletům prachu a zabránit úletům nebo úsypům tuhých částí přepravovaného materiálu (zejm. zaplachtováním nákladového prostoru) z vozidla nebo přípojného vozidla, které s tímto vozidlem tvoří jízdní soupravu. Povinnost stanovená předchozím odstavcem není splněna pouhým pokropením sypkého nebo obdobného materiálu.

Podle ust. § 52 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. při přepravě sypkých substrátů musí být náklad zajištěn tak, aby nedocházelo k jeho samovolnému odlétávání.

Podle ust. § 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. pro účely tohoto zákona provozovatel vozidla je vlastník vozidla nebo jiná fyzická nebo právnická osoba zmocněná vlastníkem k provozování vozidla vlastním jménem.

Podle ust. § 58 odst. 4 zákona o obcích obec může uložit pokutu až do výše 200.000,- Kč osobě uvedené v odstavci 1, která porušila povinnost stanovenou právním předpisem obce.

Krajský soud se primárně zabýval žalobní námitkou kolize právních povinností upravených předmětnou OZV se zákonnou úpravou obsaženou v zákoně č. 361/2000 Sb. V napadeném rozhodnutí se žalovaný s touto odvolací námitkou vypořádal na str. 3 v odst. 5 tak, že poukázal na přípis Ministerstva vnitra ČR ze dne 13.12.2010 č.j. MV-109484-2/ODK-2010, který je žalovanému znám z jeho úřední činnosti a jehož součástí je právní rozbor obecně závazné vyhlášky ze dne 14.12.2010, v němž ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že OZV je v souladu se zákonem. Dále žalovaný uvedl, že tento právní názor respektuje. Podle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) odvolací orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených

v odvolání. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Dle uvedené zákonné úpravy je funkcí odůvodnění správního rozhodnutí doložit správnost a zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jednou z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Nejen správní orgán I. stupně, ale také odvolací správní orgán, je povinen v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu vypořádat se s námitkami účastníků řízení, resp. námitkami odvolacími, přičemž z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 23.7.2009 č.j. 9 As 71/2008-109). V posuzované věci žalovaný námitku žalobce o kolizi OZV s právní úpravou obsaženou v zákoně č. 361/2000 Sb. jako normě vyšší právní síly vypořádal zcela nedostačujícím způsobem, z něhož nejsou zřejmé ani obsah a důvody uvedené v právním rozboru OZV zpracovaném ministerstvem. Tuto písemnost lze přitom považovat pouze za jeden z podkladů rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný se omezuje toliko na konstataci závěru tohoto právního rozboru vyznívajícího tak, že posuzované právní normy jsou ve vzájemném souladu. Napadené rozhodnutí tak zcela postrádá vyjádření věcných důvodů, pro které je tato odvolací námitka považována za nedůvodnou a rovněž zcela postrádá jakoukoliv vlastní úvahu správního orgánu. Je nutno zdůraznit, že ministerstvo vnitra v posuzované věci mělo postavení správního orgánu dozorujícího vydávání obecně závazných vyhlášek obcí a nikoliv orgánu s rozhodovací pravomocí. Žalovaný proto nemohl bez dalšího odkázat na závěry obsažené v označené listině zpracované ministerstvem vnitra, ale jako správní orgán pravomocný k vydání napadeného rozhodnutí byl povinen s touto námitkou se vypořádat věcně, včetně své vlastní úvahy. Jelikož tak neučinil, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů. Jak judikoval zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 25.1.2007 č.j. 19Cad 88/2006-7, rozhodnutí, tedy výrok i jeho odůvodnění, musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu. Jakkoliv tedy žalovaný pravděpodobně sdílí názory ministerstva vnitra vyjádřené v právním rozboru OZV, je nezbytné, aby je jednak přezkoumatelným způsobem vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí a jednak doplnil v souladu se zákonným požadavkem ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jenž se vztahuje i na rozhodování odvolacích orgánů, o svou vlastní úvahu. Krajský soud rovněž podotýká, že nelze akceptovat názor žalovaného, že předmětem správního řízení bylo posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt a nikoliv zákonnost předmětné OZV. Pokud účastník řízení namítá v odvolání zákonnost aplikované právní normy, jde nepochybně o věcnou odvolací námitku, s níž je odvolací orgán povinen se vypořádat.

Vzhledem k tomu, že krajský soud posoudil napadené rozhodnutí ohledně shora označené odvolací námitky jako nepřezkoumatelné, neshledal za této procesní situace důvod zabývat se dalšími žalobními námitkami, když to považuje za předčasné. Podmínkou meritorního přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu na základě podané žaloby je rozhodnutí obsahující dostatečně určité a srozumitelné odůvodnění, v němž se odvolací orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě vypořádá s jednotlivými námitkami účastníků řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7.11.2011 č.j. 9Ca 228/2009-68).

Na základě shora uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč, tj. celkem 4.800,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celková částka nákladů řízení tak činí 7.800,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 154 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 29. srpna 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu